

V Římě, 29. listopadu 2009
první neděle adventní

**LIST MAGISTRA ŘÁDU
(2010 – V RÁMCI PŘÍPRAVY NA JUBILEUM ŘÁDU)**

POSLÁNÍ KÁZAT

**„JAK MOHOU HLÁSAT, JESTLIŽE NEBYLI POSLÁNÍ?“
(ŘÍM 10,13-15)**

Drazí bratři a sestry, v době, kdy se připravujeme ke slavení Vánoc, vám posílám své poslední poselství jako Magistr Řádu. Chtěl jsem, aby to byl dopis plný krásných přání a prohlášení, když se rok za rokem postupně blížíme k osmistému výročí schválení Řádu (1216–2016). Nadcházející rok 2010 umocňuje naši radost, protože Prozřetelnost nám dává možnost připomenout si událost, která má v naší historii velký význam: pět století od založení první dominikánské komunity v „Amerikách“. Tento rok díky svému zaměření na téma „Poslání kázat“ otevře naše srdce a myslí a nabídne nám tak ideální rámec pro slavení další volební generální kapituly¹.

Náš dominikánský život je zvláštním způsobem zaměřen na hledání Boha a poznání Boha, na uchování a prohloubení víry. Protože kážeme, stáváme se jaksi „zodpovědnými“ za víru druhých lidí až do končin země.

Svatý Dominik si byl vědom, že obdržené dědictví nestačí pouze uchovat. Tento náboženský a morální poklad stále nese plody. Přestože jeho uchování je svou povahou namáhavý a náročný úkol, nestačí to. Obsah víry se musí obnovovat. Ne sám o sobě (objektivně), protože pravdy víry musí zůstat nezměněné a neporušené, ale subjektivně, v nás samých, v našich komunitách a institucích, v naší kultuře a v našem životě. Vyzrálejší a misionářská víra je stále důležitější a naléhavě nutná!

I. Rádi bychom viděli Ježíše (Jan 12,20n)

Jsme povoláni k tomu, abychom hledali a poznávali Boha

Vánoční doba nás vyzývá, abychom si v srdci vychutnali nádherná slova proroka Izaiáše: *Lid, který chodí v tem notách, uvidí velké světlo; nad těmi, kdo sídlí v zemi šeré smrti, zazáří světlo.* (9,1)²

O slavnosti Zjevení Páně se čte jiný text ze třetí části knihy proroka Izaiáše, který znovu otevírá téma světla: *Povstaň, rozjasni se, protože ti vzešlo světlo, vzešla nad tebou Hospodinova sláva.*

¹ Bude to v pořadí 290. kapitula, ačkoli tři kapituly byly odvolány: 1468, 1642 a 1952. Srov. Angelus Waltz, *Compendium Historia Ordinis Pradicatorum* (Roma 1948), 700.

² V druhé části knihy proroka Izajáše (42,16): *Slepé povedu cestou, již neznají, stezkami, o nichž nic nevědí, je budu vodit. Tmu před nimi změním v světlo, pahorkatiny v rovinu. Toto jsou věci, jež učiním, od toho neupustím.*

Hle, temnota přikrývá zemi, soumrak národy, ale nad tebou vzejde Hospodin a ukáže se nad tebou jeho sláva. K tvému světlu přijdou pronárody a králové k jasům, jenž nad tebou vzejde. Rozhlédni se kolem a viz, tito všichni se shromáždí a přijdou k tobě; zdaleka přijdou tví synové a dcery tvé budou v náručí chovány. Až to spatříš, rozzáříš se, tvé ustrašené srdce se radostně rozbuší, neboť hučící moře tě zahrne svými dary, přijde k tobě bohatství pronárodů. Přikryje tě záplava velbloudů, mladých velbloudů z Midjánu a Éfy; přijdou všichni ze Šeby, ponosou zlato a kadidlo a budou radostně zvěstovat Hospodinovu chválu. (Iz 60,1–6)

Tento úryvek nám nabízí velice jasný a působivý obraz. Zdá se, jakoby se v přítomnosti „světla“ všechno dávalo do pohybu: příroda, králové, národy i lidská srdce. Jako když Mojžíš v poušti hledí na hořící keř, který neshoří. Podobné zážitky nás uvádějí do pohybu, nutí nás klást otázky, vydat se na cestu. Nemůžeme jen tak zůstat stát na místě, jako by se nic nestalo!

Ježíšovo narození, zjevení jeho tajemství, naše osobní oddanost víře, to vše plodí pohyb, zodpovědnost. Tváří v tvář takovému zjevení nelze ospravedlnit nepohyblivost, nepružnost. Všechny tyto věci nás vyzývají k nadšenému, radostnému a neustávajícímu hledání.

Shodou okolností nám ve Vánoční době návštěva mudrců staví před oči obraz moudrého hledání, pohybu, který je intenzivní a odstředivý zároveň. Mluvím o shodě okolností, protože začínáme rok, ve kterém se Řád bude zvláštním způsobem zamýšlet nad svým apoštolátním, misijním a evangelizačním posláním. Svátý Dominik během svých studií v Palencii viděl utrpení lidí kolem. Knihy pro něj nebyly „zrcadly, ve kterých by pozoroval sám sebe“ nebo zdmi, které by ho oddělovaly od lidí trpících hladem. Naopak, studium otevřelo jeho oči, takže viděl, co mnozí jiní neviděli nebo nechtěli vidět. Nešlo o ojedinělý případ. Hledání, pohled inspirovaný vírou a apoštolská horlivost vedly Dominika k tomu, aby se až do konce svého života mnohokrát vydával na cesty a objevoval nová místa: Osma a, krom jeho rodné Kastilie, Languedok, Marche, Prouilhe a Fanjeaux, Toulouse, Řím, Madrid, Paříž, Lombardie, Bologna nebo ještě vzdálenější touha, která zrála v jeho srdci – země Kumánů.

V 15. století se v Řádu projevovaly plody reformy prosazované blahoslaveným Rajmundem z Kapuy, jak můžeme vidět ve Španělsku a mnoha jiných místech Evropy. K reformovaným konventům patřily i konventy v Avile a Salamance, z nichž odcházeli první dominikánští misionáři do „Nového světa“.

Vraťme se nyní k mudrcům z východu. Hledali a pozorovali, studovali a hleděli k nebi. Během cesty se snažili soustředit svoje myšlenky na reálné narození Mesiáše v konkrétním čase. Když zkoumali nekonečný vesmír a přírodu a když se zabývali studiem věd, našli znamení, která jim ukázala cestu.

Věnovali svůj čas, vzdali se svého klidu a vydali se na cestu, jak činíme i my, když se pustíme do studia. Během cesty se snažili pochopit, co je přesahovalo (světlo shůry, božské skutečnosti), a to i za pomoci lidských názorů. Nevzdali se, když museli čelit problémům plynoucím z rozdílného rytmu nebeského světla a lidského učení. Vůbec se nebáli vysvětlit důvod své cesty. Nestěžovali si, že jim cestu žádní předchůdci neprošlapali, ani že nemají žádné následovníky, kteří by jim cestu připravili a ulehčili, že nemají nikoho, kdo by jim sdělil víc informací. Dlouhá cesta je přivedla k radosti ze setkání s Dítětem v prostotě, chudobě a pokoře.

Hledali a našli Dítě, kterému se chtěli klanět a obětovat dary. Byli šťastní, když tam mohli dary nechat a nakonec sami odejít.³

Před Bohem, který se zdá být zahalen Tajemstvím i tehdy, když se zjevuje – dítě zavinuté do plénky – nás mudrci učí, že štěstí víry je dar od Boha a že vyžaduje naši spolupráci. Totiž všechnu sílu naší vůle, intelektuální poctivost a stálé rozvíjení tohoto daru.

Hledáme Boha? Jan Pavel II. připomněl bratřím shromážděným na volební generální kapitule v roce 1983 jeden ze základních principů poslání Řádu – že totiž absolutní prioritou inteligence, srdce i lidského života je Bůh. Naším posláním je hlásat, že náš Bůh je živý, že je Pánem života, a v Něm že je zakořeněna hodnota člověka, povolání k životu.⁴

Nevědomost, netečnost, lhostejnost, agnosticismus, systematické pochybování, rozmrzelost nebo uhlazená unuděnost (neplodná nečinnost), jistý spiritualismus svázaný s vnitřními prožitky jedince, omezení poznání na to, co lze vnímat smysly nebo dokázat rozumem a mnohé další prvky naší dnešní kultury nutí lidskou mysl k tomu, aby zanedbávala svou nejdůležitější životní povinnost: poznávat Boha.

V tom tkví odpovědnost: musíme pochopit, že abychom to mohli činit, je nutné být v pohybu: přemýšlet, studovat, učit se, naslouchat a prosit o dar víry (srov. Sir 6,18–21.32–37).

Když věříme, neznamená to, že přestaneme studovat (teologie), uctívat a milovat přijaté pravdy (četba, meditace, modlitba) nebo že náš život ztratí s vírou souvislost (ctnosti, křesťanský způsob života).

*II. Ty však setrvávej v tom, čemu ses naučil a o čem jsi přesvědčen.
Víš, od koho ses tomu naučil. (2 Tim 3,14)*

Jsme povoláni k tomu, abychom uchovali a prohlubovali víru

Odpovědnost za víru se neomezuje na hledání poznatků o Bohu. Víra vyžaduje, aby byla přijata jako dar, opatrována, uchovávána a prohlubována, kultivována. Aby byla žita.

V Matoušově příběhu (2,1–12) se mudrcům hvězda sice ztratila, ale oni nepřestali nově narozeného židovského krále hledat. Nezapomněli na to, co viděli, na hvězdu, nebo na důvody své cesty. Bylo jim dáno zářivé znamení a oni nepřestali věřit v jeho důležitost. Zůstali věrni tomu, co jim bylo zjeveno, a vytrvali ve svém hledání.

Na začátku 16. století začalo střetávání kultur v „Novém světě“ vyvolávat vážné integrační problémy. Jako první přišla na řadu zastaralá řešení, jichž se dříve používalo v různých kulturách a na různých místech. Jak se dalo očekávat, negativní důsledky dopadly na ty nejslabší – jako vždy.

³ Protože jsme loni 21. července slavili 40 let od vstupu člověka na Měsíc, dovoluji si v poznámce uvést krátký příběh, který může tento dopis ilustrovat. Dne 16. října 1969 byli astronauti Neil Armstrong, Edwin Aldrin a Michael Collins, kteří tvořili posádku Apola XI., přijati ve Vatikánu papežem Pavlem IV. Byli hlavními aktéry události, která až do té doby byla pouze snem popisovaným v literatuře. Mnozí tenkrát přirovnávali přistání na měsíci k „objevení Ameriky“. Papež dal svým hostům na památku této události keramiku znázorňující tři mudrce od východu.

⁴ Srov. Jan Pavel II., Poselství účastníkům volební generální kapituly (Castelgandolfo, 5. 9. 1983).

Řád odpověděl na výzvu evangelizovat v nové době a na nových místech – jako už mnohokrát ve své minulosti – tím, že generální kapitula konaná v roce 1508 vyslala misionáře. Byla to doba intenzivních reforem a bratři byli pro misie zapálení.

Mezi těmi, kdo byli povoláni, nacházíme bratra Pedra z Cordoby. Narodil se v roce 1428 v jedné ze vznešených rodin tohoto města. V roce 1497 začal studovat práva v Salamance. Zde se zrodilo jeho dominikánské povolání. Do Řádu vstoupil v roce 1502 a v následujícím roce složil sliby. Po ukončení šestiletého studia byl poslán do komunity v Avile. Spolu s ním byli asignováni bratři Antonio de Montesinos, Bernardo de Santo Domingo a Domingo de Villamayor – bratr spolupracovník, který později patřil k první skupině dominikánů v Americe. Na ostrov Hispaniola dorazili v září 1510. (Je jistě dílem prozřetelnosti, že se naše generální kapitula sejde v září roku 2010, a my si budeme moci připomenout tuto událost a obnovit se v témže misionářském duchu).

Bratři misionáři se hned pustili do svého úkolu, třebaže měli omezené prostředky, a během krátké doby začali v nových kulturách objevovat veliký lidský potenciál, který je uschopňoval přijmout Evangelium. Současně však viděli i hluboké a těžké problémy, které jim misie přinášela: těžkosti, které Evropané měli se začleněním do těchto kultur, tvrzení, že jejich nadvláda má spravedlivý základ a otroctví lze ospravedlnit, a také metody násilné evangelizace používané jinými misionáři.

Tito bratři kazatelé se jako komunita rozhodli postavit se situaci tváří v tvář se všemi důsledky. Kázání pronesené v Adventu 21. prosince 1511 je v historii Řádu připomínáno jako vsutku posvátné. Jeho přednesením byl pověřen bratr Antonio de Montesinos. Celé kázání lze shrnout do proslulého výkřiku „Copak to nejsou lidské bytosti?“, který se týkal zotročených domorodců a špatného zacházení s nimi.

Tato otázka se stala začátkem dlouhého procesu, který byl bolestný a plodný zároveň a který přinesl myšlenky a činy, z nichž se později zrodila Charta lidských práv a nové přístupy k evangelizaci národů. Srdcem onoho hnutí ve Španělsku i v Americe se stal Petr z Cordoby. Díky němu se začalo s tímto tématem v Salamance intelektuálně pracovat. V Americe zavedl nové metody evangelizace. Učil ty, kdo se k němu přidali – mezi jeho následovníky vyniká bratr Bartolomeo de las Casas. Ten, podobně jako svatý Pavel, prošel přeměnou z utlačovatele indiánů v jednoho z jejich nejhodnějších ochránců.

Bratři Vincent de Couesnongle, Damian Byrne a Timothy Radcliffe, Magistři Řádu, vydali v minulých letech několik dopisů a poselství dominikánské rodině, ve kterých se opakovaně objevuje stejná myšlenka. Jde o plodný dialog, probíhající mezi dominikánskými bratry na ostrově Hispaniola, kteří se od počátku věnovali kázání v neobvyklých pastoračních podmínkách, a mezi bratry teology na Salamance, pro které byly starosti misionářů předmětem studia a úvah. Pak poskytovali spolehlivé a hluboké doktrinní podklady pro prorocké kázání těm, kteří v první linii kárali domýšlivce a utlačovatele, těšili zoufalé a utlačované a povzbuzovali ty, kteří váhali.⁵

Tito bratři, kteří kázali na univerzitách nebo v malých kaplích postavených z hlíny nás dodnes učí, co je tajemstvím prorockého poslání: zodpovědnost za víru a uchování získaného dědictví tím, že čteme události ve světle Božího slova, a prohloubení naší víry tím, že čteme Boží slovo

⁵ Jako příklad můžeme uvést dvě díla: *Relección sobre los Indios* od bratra Francisco de Vitoria a *Del único modo de atraer a todos los hombres a la verdadera religión* od bratra Bartolomé de las Casas.

se zřetelem k realitě. To první nám, ještě i dnes, umožňuje vidět události s nadhledem a z odstupu, do hloubky. Tím se vyhneme roztržitému zapříčinění relativismem a ochromení, souvisejícímu s nekonečnými analýzami případů po vzoru laboratoří. Kazatelé z univerzit i z malých kaplí se také snažili číst Boží slovo ve spojení s děním kolem, s událostmi, skrze něž nám sám Bůh chce „něco“ sdělit. (Události se mohou stát náznakem, vodítkem, „znamením času“!). Tím se zamezí zkostnatělé a zbytečné fundamentalistické polarizaci vlastní manichejské teologii.

Dne 23. května 2007 při návratu ze své cesty do Brazílie, při které slavnostně zahájil 5. Generální konferenci biskupů Latinské Ameriky a Karibských ostrovů,⁶ řekl Benedikt XVI.: *Když si připomínáme skvělou minulost, nesmíme určitě zapomenout na stíny, které evangelizaci latinskoamerického kontinentu provázely: nelze zapomenout, a ani by to nebylo možné, na utrpení a nespravedlnosti, kterých se kolonizátoři dopouštěli na domorodém obyvatelstvu, jehož lidská práva byla pošlapávána. Na tyto neospravedlnitelné zločiny – zločiny, které byly už ve své době tvrdě odsuzovány misionáři jako Bartolomeo de Las Casas nebo teology jako Francisco de Vitoria z univerzity na Salamance – zapomenout nesmíme. To nám ale nemůže bránit v tom, abychom s vděčností nevzali na vědomí úžasné dílo, které se s Boží pomocí mezi těmito národy v průběhu staletí uskutečnilo. Identita latinskoamerického národa byla na kontinentu, ač z různých stran a ne ve všech národech stejně, uznána díky dynamické syntéze, jejímž základním prvkem bylo Evangelium. I dnes, v době globalizace, se tato katolická identita nabízí jako nejvhodnější odpověď – za předpokladu, že je ožívována důkladnou duchovní formací a principy sociálního učení Církve.*⁷

Zkušenost mudrců i zkušenost tolika světců i světic našeho Řádu nás učí neodmítat, co jsme jednou poznali jako pravdivé, být věrní víře.

Jsme svědky jisté náboženské lhostejnosti, dechristianizace a projevů novodobého pohanství, což nás pobízí k tomu, abychom Zjevení vnímali jako slavnost víry.⁸ Putování mudrců z východu nás nabádá, abychom s vděčností přijali úžasné duchovní dědictví, jehož jsme dědici, poklad, který nám byl předán našimi předchůdci na cestě víry. Opravdu: jsme zodpovědní za uchování a předání téhož dědictví.

Je však také pravda, že samo uchování víry nestačí. Copak to nedělali i velekněží a znalci zákona, které svolal Herodes? Zdá se, že znali posvátné knihy a otázku mudrců zodpověděli dobře. Přesto nebyli schopni odhalit zodpovědnost, kterou takové poznání víry nese a vyžaduje. Nedovolili tomuto poznání, aby je znepokojilo. Nejednali, nevydali se hledat Toho, jehož ohlašovali proroci. Ke spokojenosti jim postačilo víru uchovat, aniž by ji žili.

Nám, kteří se zamýšlíme nad tajemstvím Zjevení, kteří jdeme ve stopách svatého Dominika a přijímáme historii Řádu jako svoji vlastní, nám nestačí „uchovat“ víru. Je nutné ji studovat a prohlubovat podle potřeb našeho vlastního života a potřeb lidí kolem nás, těch, ke kterým jsme posláni.

Pravda, která nám byla vírou zjevena, je motivem pro další hledání: vyvolává duchovní dialog a vzbuzuje vnitřní zápal. Fakt, že jsme věřící, nás nutí žít podle naší víry, pravdu neustále studovat a začleňovat do kultury, evangelizovat kulturu.

⁶ Konala se v Aparecida (Brazílie) v květnu 2007.

⁷ Generální audience 23. května 2007.

⁸ Je třeba se znovu zamyslet nad textem *Gaudium et spes* č. 19–21.

Prohlubovat víru znamená do hloubky studovat její důvody, jak nás k tomu vyzývá první list sv. Petra: *Budte vždy připraveni dát odpověď každému, kdo by vás vyslychal o naději, kterou máte* (3,15). Toto zušlechťování víry, opravdová „zodpovědnost za víru“, je nemyslitelné bez živého vztahu s Církví a nese s sebou tedy hlubokou potřebu katolicity, jednoty a apostolicity, čímž je jeho posvátnost ještě zřejmější (srov. LCO 21).

III. *Konej dílo zvěstovatele evangelia a cele se věnuj své službě* (2 Tim 4,5)
**Jsme povoláni k tomu, abychom byli „zodpovědnými“ za víru druhých,
tedy abychom byli misionáři**

„Zodpovědnost víry“ sahá až k nekonečným horizontům světa i historie. Je to lekce o univerzálním rozměru Zjevení, o ideálu svatého Dominika, o odvaze těch, kteří se vydali na misie, protože tam byli posláni.

Matoušovo evangelium nám říká, že když mudrci spatřili hvězdu, zaradovali se velikou radostí (2,10). To je přece jedno z poznávacích znamení našich světců. Svatý Pavel nás vyzývá: *Radujte se v Pánu vždycky, znovu říkám, radujte se!* (Flp 4,4) Míjí se tím radost z víry, štěstí, které musíme prožívat a které musí být víc vidět na našich komunitách, v našem bratrském dialogu, v naší liturgii, v našem studiu i našem kázání. Takovým způsobem se víra stává atraktivnější, zářivější a vroucnější, a ti, kdo nás vidí a naslouchají nám, budou chtít lépe poznat Boha. Je mnoho těch, kdo se k nám chtějí přiblížit – jako Řekové, kteří přišli za apoštolem Filipem – a jasně vyjadřují svoji touhu: *Rádi bychom viděli Ježíše* (Jan 12,20–21).

Zjevení ukazuje sílu zprávy o Kristu, která má být rozšířena na celé lidstvo a probouzí v nás katolické, všeobecné povolání. Kristus je pro každého, pro muže i ženy, pro všechny časy, pro všechny národy. V Matoušově evangeliu je Dvanáct vysláno ke ztraceným ovcím z lidu izraelského, ne však do pohanských oblastí nebo samařských obcí (Mt 10,5–6). Ale hned po Vzkříšení dostává misionářské povolání univerzální rozměr: *Ježíš přistoupil a řekl jim: „Je mi dána veškerá moc na nebi i na zemi. Jděte ke všem národům a získávejte mi učedníky, křtíte je ve jméno Otce i Syna i Ducha svatého a učte je, aby zachovávali všechno, co jsem vám přikázal. A hle, já jsem s vámi po všechny dny až do skonání tohoto věku.“* (Mt 28,19–20)

Tímto je Řád zvláštním způsobem vyzván k tomu, aby obnovil univerzalitu, šířku a velkorysost svého misijního poslání, vždyť svou profesí se zcela zasvěcujeme Bohu a novým způsobem se oddáváme cele církvi a k neztenčenému hlásání Božího slova jsme cele určeni.⁹

Pravda, kterou kážeme, k nám hovoří o délce, výšce a hloubce Kristovy lásky, která předčí všechno poznání a povolává k jednotě. Pravda proniká celou historii lidstva. Činí z nás bratry a sestry, buduje mosty a boří valy lidského nepřátelství, uvádí v život proudy pokoje a volá lidi ze všech kmenů, jazyků, národů a ras (srov. Zj 5,9).

Podobně jako svatého Dominika, který *nesmírně žíznil po spáse všech lidí* (LCO 98), i nás tato „pravda“ – moto našeho Řádu – zapaluje novým misijním nadšením. Vždyť stojíme tváří v tvář

⁹ Srov. LCO 1§III; Honorius III. všem církevním prelátům (4. 2. 1221), srov. Honorius III., Bula z 18. 1. 1221 (MOPH 25, 144); srov. S. Theologia II II q. 186, a 1.

ohromujícím kontrastu: všichni lidé, muži i ženy, jsou povoláni ke křesťanské víře, ale mnozí z nich neznají Evangelium.

Řád je povolán k tomu, aby – podobně jako slavný hudebník Antonín Dvořák zkomponoval a provedl novou „Symfonii z Nového světa“, pro „Nové světy“! Vždyť kolik „světů“ čeká na naši přítomnost v této době, kdy si připomínáme založení první dominikánské komunity na americkém kontinentu a kdy radostně směřujeme k oslavám osmistého výročí založení Řádu?

Musíme vzít v úvahu, že jsme odpovědní za víru druhých. Budeme poslušni svého apoštolského, misijního a evangelizačního poslání a znovu – stejně jako v den naší profese – se vydáme do rukou těch, kteří nás po zvážení potřeb Řádu a našich schopností vyšlou do služby Kristu.¹⁰

Svou profesí jsme se v živém spojení s církví stali apoštoly, zvěstovateli Evangelia a misionáři. Můžeme se tedy spokojit s všeobecnými příkázáními zákona, s pohodlnou, uzavřenou a izolovanou vírou? Vždyť jsme přijali poslání hlásat Slovo.¹¹ V mnoha národech a na mnoha místech světa čekají lidé na to, abychom s nimi sdíleli své vyznání víry a své dominikánské povolání. Kéž by to obojí bylo příkladem a nabízelo útěchu a povzbuzení. Kéž světlo kontemplované a žité víry září a šíří se životy těch, se kterými se setkáváme, a dává jejich dnům jas, orientaci a sílu. Víme, že ti, k nimž jsme posláni, budou příkladem, útěhou a povzbuzením pro nás... a že se oni stanou našimi misionáři.

Zjevení je oslavou těch, kdo jsou daleko, oslavou misií, misionářů a těch, ke kterým misionáři přicházejí. Je to oslava univerzality křesťanské zvěsti (která ji činí „katolickou“). Je to oslava povolání národů, všeobecně platného pozvání k účasti na evangelijní hostině, oslava toho, že každý může kralovat s Kristem, pro Něj a v NĚm.

Život přitahovaný a osvětlovaný Kristovým světlem ví, jak přitahovat druhé. Zviditelňuje tvář Boha, který je láska, milosrdenství a odpuštění. Kéž by se každému stal letošní rok „Epifanií“. Kéž by zapálil srdce každého z nás horlivou touhou nést Krista světu. *Neboť „každý, kdo vyzývá jméno Páně, bude spasen“.* Ale jak mohou vyzývat toho, v něhož neuvěřili? A jak mohou uvěřit v toho, o kom neslyšeli? A jak mohou uslyšet, není-li tu nikdo, kdo by ho zvěstoval? A jak mohou zvěstovat, nejsou-li posláni? Je přece psáno: „*Jak vítaný je příchod těch, kteří zvěstují dobré věci!*“ (Řím 10,13–15)

Když dopisuji tyto stránky, s láskou uchovávám v srdci vzpomínku na mnohé řádové misijní komunity, které jsem navštívil. Jsou to obrazy plné barev a vřelosti. Speciální pozdrav posílám zástupu misionářů, bratří i sester, z různých dominikánských sdružení. Jak statečné jsou třeba naše sestry! Kolik se toho od nich můžeme naučit! Nezapomenu na kláštery, které se nacházejí ve velmi chudých oblastech, ve složitých podmínkách. Jsou jako majáky, které svítí, aniž by oslepovaly, ukazují cestu. Jsou opravdovými znameními pokoje, vždyť *v Kristu je náš pokoj* (Ef 2,14).

Je krásné vidět, že *Betlémská hvězda stále září temnou nocí, dokonce i dnes* (Edith Stein)!

¹⁰ Srov. text asignace bratří řádu kazatelů.

¹¹ Srov. svatá Kateřina Sienská, *Dialog* č. 158.

Šťastné Vánoce! Kéž Pán naplní každému z vás nový rok 2010 vším dobrým, pravdivým a krásným, tím, co náleží Bohu!

S bratrským pozdravem v Kristu, Marii a svatém Dominiku

Fr. Carlos A. Azpiroz Costa OP
magistr řádu

překlad podle anglického textu S. M. Krista Chládková OP (originál ve španělštině)